

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2012. június 10.
(vasárnap)**

Horváth Géza

REFORMÁTUS HITÜNK

Lekció: Zsid 5,1-10

Alapige: Zsid 4,14

Mivel tehát nagy főpapunk van, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Isten Fia, ragaszkodjunk hitvallásunkhoz.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálattal szívvvel köszönjük, hogy ezen a reggelen is feljöhettünk a te hajlékodbá. Áldunk, hogy egybegyűjtöttél bennünket és gyülekezeti közösségben előtted lehetünk, téged dicsérhetünk, hozzád imádkozhatunk, és a te szavadat kérhetjük és várhatjuk. Hiszen, ahogy énekeltük: az nekünk a sötétben a szövétnek, lábunk előtt mécses. Különben nem tudnánk, merre kell menni, megbotlanánk, és nem érnénk célba. Csak egy lépést mutass, s elég nekünk, Urunk, de kérünk, hogy mindig a következő lépést. Áldunk, hogy ilyen nagy szeretettel és türelemmel vezeted a te népedet.

Köszönjük, hogy ha a keskeny útra tetted már lábunkat és átvittél a halálból az életre, sötétségből a világosságra. Köszönjük azt a nagy kegyelmet és kiváltságot, hogy ma reggel — ahogyan énekeltük is — szavunkat hozzád emelhetjük. Ez a szó sokszor kiáltás. Olyan kiáltás, amely a nyomorult embernek a kiáltása. Olyan, aminek a tartalma: segíts rajtunk! Sokszor csak azt kérjük: segíts nekünk. Hadd legyen most több ez a kiáltás. Ne csak a nekünk való segítségig jussunk el, hanem kiáltsunk úgy: segíts rajtunk! Ha a bűn sarában van valaki, segítsd és emeld ki.

Köszönjük, hogy erre ígéretünk van, hiszen alatt vannak örökkévaló karjaid. Lenyúlsz a magasból és felveszel. És akiket már felvettél, Urunk, mi is lehetünk olyan helyzetben, amiből kiáltunk. Engedd, hogy felemeljük tekintetünket rád. Anynyi minden lehúzza egyébként is. Engedd, hogy úgy legyen, ahogyan énekeljük is: hagyjunk el minden földi vágyat és bizzuk arra életünket, kiből idvességünk árad.

Ezt szeretnénk kérni ma is. Hadd nézzünk téged, Urunk, hadd szemléljük ígédet, hadd töltse meg szívünket, abban minden úrt.

Kérünk, hadd lássuk meg, mi a te akaratod, mi a terved, és ajándékozz meg bennünket a Lélek által engedelmességgel, hogy azt ne csak meglássuk, hanem el is fogadjuk, sőt a te segítségeddel meg is cselekedjük. Ezért légy közöttünk, Urunk, és igehirdetőt, igehallgatókat egyaránt te áldj meg.

Ámen.

Igehirdetés

Az elmúlt időben több olyan esemény történt egyházunkban vagy egyházunkkal kapcsolatosan, és a híreket is, ahogy hallottam (nem akarok most erre kitérni, hogy mik voltak ezek), felerősítették és megerősítették bennem ezt az előbb felolvasott ígét. Különösen ennek a második felét: „ragaszkodjunk hitvallásunkhoz.” — Vagy az új fordítás szerint: ragaszkodjunk vallásunkhoz.

Hadd kezdjem egy személyes élménnyel, amikor gyermek voltam. Tulajdonképpen akkor kerültem a gyülekezetbe, amikor konfirmációi előkészítőre vittek a szüleim. Akkor egy könyvet kaptunk, amely a felkészítés alapjául szolgált. Ebben már a második fejezetben arról volt szó: református keresztyén vagyok. Aztán ilyen kérdés is volt benne — máig emlékszem rá, pedig jó néhány évvel ezelőtt történt —: Hol ismerted meg a keresztyén hitet? A felelet: A keresztyén hitet református keresztyén anyaszentegyházunkban ismertem meg. Aztán jött, hogy mit jelent keresztyénnek lenni, és mit jelent reformátusnak lenni...

Mi ezt a kettőt összekapcsoljuk ma: református keresztyén vagyok.

Eszembe jutott egy másik történet is. A lelkipásztornak egyik mondása, aki akkor a magyar lelki ébredés egyik nagy alakja és Isten lelki népének egyik lelki vezetője is volt. Ő többször mondta nekem a következőket: „tudod, öt nagy kegyelem van az életemben: magyar vagyok, református vagyok, lelkész vagyok, a feleségem a feleségem, az evangelizációba küldött Isten.” Sokszor én is hálát adok Istennek ezért az öt dologért

Ezzel az igével azt szeretném elmondani ma, hogy mi nem egy általános keresztyénséget hirdetünk: legyél Jézus Krisztus követője, hanem azt hirdetjük, hogy a Jézus-követést hogyan éld meg. Azt is hirdetjük, hogy Jézus Krisztus követését hol élje meg az ember. Nem úgy van, hogy kövesd Jézust és élj, ahogy akarsz, élj ott, ahol akarsz. Legyél annak a közösségnek a tagja, ami neked a legjobban tetszik. — Határozottan mondjuk: legyél református keresztyén, református hívő, Jézus Krisztusnak a református egyház keretein belül lévő követője. Erről szeretnék ma szólni a gyülekezetnek.

Tulajdonképpen két része van ennek a igének, ahogy hallottuk is.

A Zsidókhöz írt levél írója először Jézus Krisztusról, mint főpapról beszél. „Mivel ilyen nagy főpapunk van, ezért ragaszkodjunk hitvallásunkhoz.”

Nemcsak arról beszél, hogy ragaszkodjunk hitvallásunkhoz, hanem elmondja, miért ragaszkodjunk hitvallásunkhoz. Azért, mert ilyen főpapunk van. Mert ahhoz, hogy valaki Jézus Krisztus követője legyen, hogy valaki hitvallásos életet éljen — vagy: hitvalló életet éljen —, hogy megélje hívő életét, annak van egy feltétele. Van alapja, van valamilyen oka. A Zsidókhöz írt levél írója ezért beszél erről: mivel ilyen nagy főpapunk van, ezért ragaszkodjunk hitvallásunkhoz.

(Olvassuk el otthon a Zsidókhöz írt levelet a csendességben, a pihenés alatt, hogy milyen főpapunk van, mert az író Őt állítja elének, és azt mondja: Nézzétek, ilyen főpapunk van!)

Az olvasható a levél 5., 6., 7., 8. 9., 10. részeiben, hogy milyen főpapunk van. Nemcsak áthatolt az egeken, nemcsak az Isten jobbára ült, nemcsak, hogy ilyen főpap illett hozzánk. Jézus Krisztusnak a főpapságát írja le. Mit jelent az, hogy Jézus Krisztus? A Krisztus azt jelenti: Felkent — héberül Messiás. Isten felkente Őt főpapunkká, királyunkká és prófétánkká.

A Zsidókhöz írt levél ezek közül a főpapsággal foglalkozik. Krisztus tisztének főpapi voltával. Azzal, hogy mi ebből reánk nézve a következtetés, a következmény.

Az első következmény az, hogy ragaszkodjunk hitvallásunkhoz. Ami azt jelenti, hogy ragaszkodjunk Óhozzá, a fejhez. Mi, a testnek tagjai, ragaszkodjunk ahhoz, akit megismertünk, aki felragyogott nekünk.

Az 5. fejezetet azért olvastam fel most, hogy lássuk, mit mond az 5. fejezetben a levél írója Jézusról, a főpapságról, az ószövetségi papságról. Minek a helyébe, kiknek a helyébe lépett Jézus Krisztus. Őt dogot olvasunk az ószövetségi főpapságról.

Az egyik: a főpapot az emberek közül választják.

A második: az egész nép ügyében járnak el.

A harmadik: nem járulhatnak Isten elé kiengesztelésképpen üres kézzel, csak áldozattal.

A negyedik: ismerik a nép gyarlóságát, mert körül vannak véve ezzel.

Az ötödik: nem maguk vállalkoznak erre a tisztségre, hanem erre elhívást kapnak az örökkévaló Istentől. Amikor azt mondja nekünk az ige, hogy Jézus örökkévaló főpapunk, ahol ezeket a hasonló tulajdonságokat, kitételeket ott is megtaláljuk.

Emberek közül választják— hát Jézus emberré lett. Az emberekért megy Isten elé. Jézus közbenjárói voltát mind a mai napig valljuk: az Atya színe előtt most is közbenjárónk, esedezik értünk.

Az ember szentségtelen létére nem mehetne a szent Isten elé. Semmi közünk nem lenne a szent dolgokhoz, ha nem lenne közbenjáró, aki a mi könnyörgésünket Isten elé viszi. Áldozattal állt oda, mert üres kézzel nem mehetett a pap. Vinnie kellett a bűnért való engesztelő áldozatot. Jézus Krisztus pedig önmagát vitte. Nem bakokat és nem bikák vérért vitte Isten elé engesztelésül, hanem úgy, ahogy Keresztelő János rámutatott, „íme az Isten Báránya” — Ő nem áldozati állatot visz, hanem saját magát viszi engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.

Hogy ismeri az emberi gyarlóságot? Hogyne ismerné! Körül volt véve vele, bár Őbenne nem volt bűn, ahogy hozzánk hasonló lett. Ismerte az emberi gyarlóságot, látta és tudta, mi van a fejekben, mi van a szívekben, hogyan gondolkoznak a tanítványok. Olvassuk azt, hogy Jézus sírva fakadt, amikor látta a gyarlóságot, a hitetlenséget, az engedetlenséget, a keményszívűséget. Amikor el kellett mondania: nem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen.

Végül Ő az Isten választottja, mert Őt rendelte az Isten. Jézus Krisztust rendelte erre, hogy jöjjön el és adjon életet az Övéinek.

Azért örökkévaló főpap Jézus Krisztus, mert az Ószövetség papjai csak ideig való megbízást nyertek. Korlátozott időre. Az Ószövetség papjai mindig előre mutattak, az igazira, az örökkévalóra, az el nem mulandóra. Arra, aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Ezért szűnik meg Jézus Krisztus váltságával a papságnak a szerepe.

Vannak olyan vidékek, ahol úgy szólítják meg a lekészt: pap bácsi. Ez engem mindig zavart. Próbáltam megmagyarázni a gyerekeknek: ne hívjanak bennünket így. Megszűnt az ószövetségi papság. Lehetünk prédikátorok, lelkészek, ige-hirdetők, pásztorok — bármi. Lehetünk szent papság a Péteri értelemben, de az

ószövetségi áldozópap értelemben nem lehetünk soha már. Azért mert megvolt az áldozat. Megtörtént az áldozat, mégpedig egyszeri és tökéletes áldozat. Nem kell megismételni, mert érvénytelen lenne az. Jézus Krisztus örök főpap.

Hogy jobban megértsük, egy hasonlat jutott eszembe. Azt mondtam valakinek, aki vissza akart ószövetségi rendelkezésekhez térni: mostanában az időjárás olyan kacifántos. Sokszor a vihar megrongálja a tetőket. Az emberek szaladnak fekete fóliáért, letakarják a tetőt, hogy ne ázzon el minden, de ez egy ideiglenes tetőfedés. Lehet ügyesen megcsinálni, és tényleg nem fog beázni a ház, de amikor az ács felteszi a léceket és ráteszi a cserepeket, akkor senki nem mondja, hogy jó volt, míg fekete fóliával volt letakarva. Mindenki örül, hogy az állandó tető, a cserép van rajta. Senki nem sírja vissza a fekete fóliát, mert az ideiglenes volt.

Az ószövetségi történetek, csodás igék, az akkor érvényben levő dolgok is a mi tanulságunkra írtak meg. Ezért drágák előttünk. Mert amíg el nem jött a tökéletes, az igazi, míg el nem jött Jézus Krisztusnak a golgotai halála, addig mindaz rámutatott, tartotta a reményt az Ószövetség hívő népében, hogy jön majd a Szabadító. Jön a Messiás.

Eljött, és itt van közöttünk. Azt jelenti Isten ígéje, amit felolvastam, hogy Őt ismerjük. Őhöz ragaszkodunk. Azt jelenti az ige, hogy Őt valljuk. Azt mondja az ige: „Ha valaki vallást tesz énrolam az emberek előtt, arról én is vallást teszek az én mennyei Atyám előtt.”

És ha már Ő a mi Megváltónk, akkor ragaszkodjunk hozzá. Amit megismertünk, és amit felismertünk, ahhoz ragaszkodjunk. Abból ne engedjünk, és azzal ne bánjunk felelőtlenül.

Az énekeskönyvünk egyik éneke így szól: ne feledd, ki népe vagy. — Ez a mondat engem olyan sokszor megihlet. Mindig az eleinkre gondolok, hogy ki népe vagyunk. Gondolok a reformátorokra, Lutherra, aki azt mondta: „itt állok, másként nem tehetek”, ragaszkodom hitvallásomhoz. Gondolok a gályarabokra, akiket nem lehetett lekenyerezni, megvenni, eltéríteni. Inkább elmentek a gályára, mert halálosan komolyan vették, hogy ragaszkodjunk hitvallásunkhoz. Ahhoz, akit megismertünk, akit felismertünk: Jézus Krisztushoz.

Kérdezhetjük, hogy ha azt mondjuk: ragaszkodjunk hitvallásunkhoz, akkor ez azt jelenti: mindenki ragaszkodjon a maga hitvallásához? Ahhoz, amit és ahogyan hisz? Erre azt mondom: nem. Ugyanis az ember vizsgálja meg, hogy hitvallása valódi-e. Mert ami nem valódi, ahhoz nem kell ragaszkodni, ahhoz nem érdemes ragaszkodni.

Mondok egy történetet: az egyik lánynak a nyakában szép, értékes lánc volt. Aranynak tűnt. A barátnője megkérdezi: ez a lánc arany? Persze, hogy arany. Ettől és ettől kaptam, drága pénzért vette. De biztos vagy benne? — kérdezte a barátnő. A lány elbizonytalanodott és elvitte az ékszeréhez: ez valódi?

Értjük a példát, amikor azt mondjuk: ragaszkodjunk hitvallásunkhoz? Megkérdezi tőlünk a mi Urunk: és a te hitvallásod valódi? Szépen csillog, villog, aranynak tűnik, de nem mind arany, ami fénylik. A te hitvallásod valódi? Biztos alapon áll? Elég ahhoz, hogy bevigyen téged a mennyekbe? És akkor az ember mit tesz? Meg kell, hogy vizsgálta és meg kell, hogy vizsgálja. Nem azt mondja: persze valódi, mert ezt örököltem. Az elődeimtől maradt rám.

Ha ezt a gyülekezet vallaná, hogy mindenki ragaszkodjon a hitvallásához, akkor nem kellene misszió. Ha Pál apostol azt mondta volna, hogy mindenki ragaszkodjon az ő általa igaznak vélt hitvallásához, akkor nem járta volna le a lábát, nem ment volna mindenüvé, hogy legyetek az én követőim, ahogy én meg a Krisztusé, csatlakozzatok ahhoz a vonathoz, amely a menny felé visz, ha olyan véleményem lett volna: persze, ragaszkodj hitvallásodhoz, az is jó, az is értékes, abban is van valami igaz.

A múltkor azt mondta nekem valaki: igen, a Bibliában sok igazság van. Mondom neki: nem, a Biblia maga az igazság. Az Isten igéje az megáll, és nem állhat senki ellene. — Erről van szó. Nem érdemes ragaszkodni ahhoz, ami nem érték. Pál apostol maga sem ragaszkodott ahhoz, ami nem érték, mert valaki meggyőzte őt halálos nagy szeretettel, átszegzett kezeivel. Valaki meggyőzte őt a damaszkuszi úton. Jézus szeretettel megszólította: miért üldözöl engem? És Pál apostolnak át kellett értékelnie, hogy mi az ő hitvallása. Kiben hisz ő igazán, kit követ, kit szolgál ő igazán? És helyére kerülnek a dolgok. Felborul az értékrend. A hamisnak véltből értékes lesz.

Ami pedig olyan nagy volt neki, az kár és szemét lett. És lett Pál apostolnak egy új hitvallása. Egy mennybe vivő, Krisztust szolgáló és Őhöz hívogató hitvallása.

Azért mondtam, hogy egy harmadik fordítást mondok, mert azt a szót, ami itt a görögben áll, hogy ragaszkodjunk hitvallásunkhoz, lehet úgy fordítani: ragaszkodjunk vallásunkhoz. Ha az eredeti szót akarnák visszaadni: hitvallásunkhoz, akkor az így hangzana: ragaszkodjunk ahhoz, ami az Isten igéjével megegyezik. És ez a csodálatos. Egyszerű fordítás: hitvallásunkhoz. De itt szó szerint az van: ragaszkodjunk ahhoz, ami az Isten igéjével megegyezik. Máshoz, ami nem egyezik meg Isten igéjével, nem érdemes ragaszkodni.

Hogy miért fordítják mégis hitvallásnak? Azért, mert a hitnek pontosan az egyik jellemzője az igaznak tartás, a megegyezés — mondták a régiek. A hitnek az első eleme: ismeret, a második: az igaznak tartás, a harmadik: a bizalom. Akkor bizalmam van odajárulni a kegyelem királyi székéhez. Bizalmam van leborulni, és azt mondani: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek! Bizalmam van hazamenni a mennyei hajlékba az én Atyámhoz, hogy az én Atyám házában a béresek is bővülködnek kenyérben, és engem legalább béressé fog tenni — ahogy ezt a tékozló fiú gondolja. De annyi bizalma már neki sincs, hogy fiú lesz, de a minimum bizalom, hogy béres leszek és kenyérem lesz, hogy az én Atyám nem küld el magától, az ott van.

Ezért van itt az: hitvallásunkhoz. Mert ez a mi hitünk: ahhoz ragaszkodni, ami egyezik a Bibliával.

Egy férfivel beszélgettünk hitbeli dolgokról. Ezt egyszerűen kellett kezdeni, az alapoknál. A kérdés az volt: miért kell jönni gyülekezetbe, miért kell ígét hallgatni? Sokan mondják, hogy otthon is lehet imádkozni. — Megkérdeztem tőle, mi a foglalkozása? Tanár vagyok. Mondom neki: milyen egyszerű lenne, ha szeptemberben odaadnánk a gyerekeknek a tankönyvet, és azt mondanák neki: júniusban gyere vissza és vizsgázz le belőle. Miért kell szegény gyerekeknek szeptembertől júniusig mindennap az iskolában lenni? Mert a tankönyvet meg kell magyarázni.

Ez az! A tankönyvet meg kell magyarázni. Itt van a tankönyv. Füle Lajos írja versében: „Tanár az Úr, tankönyv a Biblia.” A szerencsen komornyik olvassa a Bibliát, és azt mondja: hogyan érthetném, ha valaki meg nem magyarázza? És Fülöp melléül, és elkezd neki az Írásnak ebből a helyéből kiindulva hirdetni neki a Krisztust.

Ragaszkodjunk hitvallásunkhoz! Ez mit jelent a számunkra? Azt, hogy az embereknek meg kell magyarázni, mit kell hinniük, mert magától nem megy. És ezt Isten Lelke megáldja és felerősíti. Azért kell megmagyarázni, mit kell hinnie az embernek, mert ettől függ az üdvösségünk. Ennek örökkévaló kihatása van az életemre. A hitemet valahol megélem, táplálom, erősítem, ennek a helye pedig a gyülekezet.

Nézzük meg röviden ezek után néhány mondatban, mit is jelent a mi református hitünk?

Nem azt jelenti, hogy elmegyek istentiszteletre, hanem azt jelenti, hogy az egész életem istentisztelet, amit vasárnap a gyülekezet közösségében élek meg. „Szánjátok oda a ti testeteket okos istentiszteletként.” (Róm 12,1). Nem ezt igazolja számunkra Isten ígéje? Az okos istentisztelet pedig nemcsak Isten ígéjének az ismerete, megélése, hanem mindennapi képviselése. A református ember számára ezért istentisztelet minden nap, mert képviseli az ő örökkévaló Főpapját, aki a Krisztus, aki áthatolt az egeken.

Többektől hallottam, hogy elmentek szektákba és ott meghallgattak dolgokat. Az egyik azt mondja: az igehirdetés jó volt, nem volt benne semmi bibliátlan. Azt kérdeztem tőle: azt tudod-e, hogy mi történik, mondjuk a gyülekezet vezetőjével hétfőtől szombatig? Hogyan élük meg az ígét? Azt nem. Akkor miről beszélünk.

Azt mondja valaki: elmentem oda, mert ott modern zene van. Tőle is ezt kérdeztem: az üzletekben mit tesznek a kirakatba? Azt, ami a legvonzóbb, hogy menj be és vegyél. Láttad-e mi van a raktárban? Azt nem. — Sorolhatnám tovább a példákat. Valaki azt mondja: annak a felekezetnek van egy-két jó alkalma. És mit vall az a felekezet, mi a hitvallása? Megegyezik az Isten ígéjével, vagy nem egyezik meg?

Szeretném határozottan képviselni ezt az irányt. Így kaptam Istentől, így látom nagyon határozottan, a mi református kegyességünk azt jelenti, hogy Isten ígéje a középpontban van. Azt jelenti: énekel dicsérem és magasztalom az Urat.

A mi igelátásunk egy összefüggésnek a meglátása. A Szentháromság egy, örök, igaz Isten kijelentése Ó- és Újszövetségre nézve. A református hit azt jelenti: hátrafele nézünk és hirdetjük Istennek nagyságos dolgait. Erre biztat bennünket Isten ígéje: Hirdessétek annak hatalmas dolgait. Miért? Mert neki hatalmas dolgai vannak. Ugyanakkor a református hit azt jelenti: előre nézünk, a hitnek szerzőjére és bevégzőjére. És várjuk a hatalommal és dicsőséggel visszatérő Krisztust. A jelenre nézve pedig: e kettőből kifolyólag szeretnénk szabni egész életünket az Ő akaratahoz.

Krisztussal való kapcsolatunk nem valamiféle vallásos tiszteletből fakadó Jézus-barátság, hanem az Atya keblén való létel. — Ezt mondja Isten ígéje. Nemcsak az, hogy ismerjük Jézus Krisztust, hanem Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk. Komolyan vesszük: „Maradjatok énbennem és én tibennetek, mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” A mi életünk el van rejtve Krisztussal együtt

az Istenben. Az Atya keblén való létel ezért nem földi síkon mozgunk, hanem mennyei távlatokban gondolkozunk. Mintha látnánk a láthatatlant. Ahogy az előbb énekeltünk: „Amit nem látok szemmel, beveszem szavadra hitemmel.” — Ez a református kegyesség. Nem látok szemmel, de beveszem szavad, igédet az én hitemmel.

Ha a nép levenné tekintetét Uráról, akkor felemeli az ige: az odafelvalókkal törődjeteK, ne a földiekkel. Egységben látjuk Isten népét Ábrahámtól kezdve egészen máig.

Lehet, hogy most nem mondok nagy dolgot, de számomra egyszer olyan hatalmas felfedezés volt, amikor megláttam, hogyan nézzünk például Ábrahámmra, Mózesre, Illésre. Ábrahám nekem nem egy szakállas zsidó ember, hanem úgy érzem: lelki testvér. Együtt szemléljük Isten népét, mert egy nép és egy sereg. És megjelenik ott Jézusnak Mózes, Illés és a tanítványok látják. Építsünk mi is hajlékot, szeretnénk ebben a közösségben lenni, a szentek egységében. Számomra olyan hatalmas dolog volt, hogy Ábrahám nekem lelki testvérem.

Jézus azt mondja: nem is lelki testvér, hanem fiai. Akik Ábrahám hitéből valók, azok az Isten fiai. „Ő is Ábrahám fia.” Miért? Mert hisz. Mert amit Isten mond, azt igaznak tartja. Arra rááll, elindul, felteszi az életét. Elhagy minden földi vágyat és rábízza arra életét, kiből idvessége árad.

Református hitünkéből következik, hogy nem félünk Istentől. Nem kiengesztelni akarjuk, hogy bocsásson meg nekünk, hanem hálás életet élünk. Megértettük, hogy már kiengesztelődött. Már megbocsátott. Már végrehajtotta a büntetést.

Mit jelent református hittel bírni? Azt, hogy nem a templomba bezárt hitünk van, hanem a világban képviselt hitünk. Nincs az, hogy hinni a templomban kell — szokták mondani a hitetlenek. Nem zárjuk be ide a hitünket, hanem kivisszük a hitünket. A világban képviselt hitünk van. Minden területen meg lehet és meg kell élni hitvallásunkat.

Azt mondta Jézus: „lesztek nékem tanúim Júdeában, Samáriában és a föld végső határáig.” MenjeteK ezt elbeszélni. Református keresztyén hitünk családban gondolkozik, nem abban, hogy templomba járok, hanem a családommal jövök. Ezért munkálko-dom. S mivel ez sokszor nem történik meg, ezért imádkozom, ezért könyörgök, ezen fáradozom, hogy én és az én házam népe szolgáljuk az Urat.

Sorolhatnám sokáig. Reformátusnak lenni régen azt jelentette: kinyílik a Biblia. Református hitünk azt jelenti: „nemcsak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.” Azt jelenti: megszólíthatom Istent, a világot teremtő, alkotó, fenntartó, hatalmas felséget, és mélyen meghódolhatok az Ő színe előtt, és kérhetem: töltsd ki kegyelmedet, öntsd ki erőd. Mester, előtted a porba esem. Ezt jelenti: bizalommal mehetek hozzá, Atyámnak szólíthatom. És nemcsak előtte állhatok, hanem jelenlétében élhetek. Amiről azt valljuk: a te jelenléd megvidámít, éltet, bátor szívet ad.

Ragaszkodjunk ahhoz, ami az Isten igéjével megegyezik. Ennek vannak belső törvényei és vannak olyan külső eredményei, amire vigyáznunk kell.

Sokszor megtörténik, például esküvőkön. Jön a pár: van egy operaénekes barátunk, szeretne valamit elénekelni. Én azt mondom: szívesen, de kérem a kottáját és a szövegét. Miért kéri? Akármit nem éneklünk. Aztán esetleg a kántorunkhoz irányítom, beszélje meg velem, mert itt akármi nem hangozhat el, csak ami rá-

REFORMÁTUS HITÜNK

mutat arra, aki a mi Főpapunk, aki áthatolt az egeken. Aki szeretett minket és önmagát adta értünk, és akinek igéjéhez szeretnénk, sőt kötelességünk ragaszkodni, mert református keresztyének vagyunk.

Így legyen az életünkben, és az életedben.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus szeretnénk hódolni előtted azért a nagy ragaszkodásért, amellyel te ragaszkodtál hozzánk. Bár bűneinkben voltunk és halált, kárhozatot érdemeltünk, de te vállaltad, amivel az Atya megbízott, és eljöttél erre a világra, hogy kimentsél bennünket.

Köszönjük, hogy annyira ragaszkodtál hozzánk, hogy nem lehetett letéríteni a keresztre vivő útról. Köszönjük, hogy nem szálltál le a keresztről, bár erre buzdítottak. Köszönjük, hogy Péter sem tudott megakadályozni, aki azt mondta: mentsen, Uram, nem eshetik meg ez teveled.

Engedd, hogy ma reggel hálásak legyünk azért, hogy ilyen Főpapunk van. Nem azért, mert ilyen illetett hozzánk. Mert ilyen kellett nekünk, akik „a bűn sarában élve lenn, a jóra lelkem képtelen” — énekelvén nem tudunk semmit hozni, és nem tudjuk adni az áldozatot. Mi csak üresen, semmit nem hozva tudunk jönni, mezelen, hogy felruházz, árván, bízva, hogy megszánsz. Akik látjuk: nem hagy a bűn pihenést, mosd le ő, mert elemészt.

Köszönjük, ha itt ismerhettünk meg téged. Ha azért szeretjük ezt a helyet, ezt a gyülekezetet, mert itt hallottunk rólad, itt ragyogott fel a Krisztus. Ha azért kedves nekünk ez a templom, mert itt találkoztunk veled. Köszönjük, Urunk, hogy itt kapunk erősítést, bátorítást és kapunk tőled feddést, ugyanakkor vigasztalást is. Köszönjük, Urunk, hogy kegyelmesen bánasz velünk.

Kérünk, légy velünk és szereteteinkkel. Kérünk, hogy áldd meg azokat, akik a héten szereteteiket temették. Kérünk, adj nekik vigasztalást, benned való reménységet. Kérünk azért a családjáért, akik holnap állnak meg majd velünk együtt szeretők ravatala mellett. Adj ígét, Urunk, oda is.

Kérünk azért a családjáért, ahol egy 27 éves fiú halt meg tragikus körülmények között. Mutass nekik utat az örökkévalóság felé, hogy higgyenek benned és kövessenek téged.

Kérünk a nyári hetekért, csendeshetekért, a gyermekek napközis heteiért, a munkában levők pihenéséért. Te készítsd el azt előre. Kérünk a vizsgázókért, érettségizőkért. Kérünk, juttasd eszükbe azt, amit elfelejtenek talán. Adj nekik tartást, türelmet, szorgalmat. Taníts hálásnak lenni.

Köszönjük neked az esőt, amely megáztatja a földeket. Köszönjük a vetést, benne a te kegyelmes szeretetedet láthatjuk. Köszönjük, hogy életünket hordozod.

Szeretnénk arra kérni, Urunk, hadd járjunk előtted és veled, mint vidám, boldog, néked élő gyermekek.

Ámen.